

Čtvrtletník

Jablíčko

časopis Sociálních služeb HB

1/2015 ročník 5.

číslo 17

www.ssmhb.cz

strana 4

Autoři Jablíčka se představují

strana 6

Berete hodně léků?

strana 12

Novinky z Domovinky

Domov pro seniory vyzdobí studenti

Chodby 2. a 3. patra Domova pro seniory, Reynkova mění pod rukama studentů Gymnázia Havlíčkův Brod svou tvář.

Na začátku letošního školního roku jsme oslovili studenty Gymnázia Havlíčkův Brod ke spolupráci na výzdobě a novém designu vnitřních prostor našeho domova. Projektu se účastní studenti sekundy, kteří ve druhém pololetí vymalují v rámci hodin výtvarné výchovy podle připraveného návrhu 2. a

3. patro domova, včetně schodiště a odpočívadla. "Smyslem celé akce je především tvůrčí kontakt s prostředím a seniory, tedy výchova k úctě ke starším lidem, respekt k jejich zkušenostem a inspirujícím vzpomínkám. Ve vzpomínkovém duchu se nese i celá výtvarná myšlenka projektu. Malby na chod-

bách by měly navodit známá prostředí, ve kterém se starší lidé dříve pohybovali. Ve druhém patře tak vstoupíme do imaginární vesnice, s plůtky a zahrádkami v příjemných teplejších odstínech létem vyhrátého českého venkova, vysvětluje učitel výtvarné výchovy Daniel Koráb. pokračování na str. 2

Úvodník ředitelky

Vážení a milí čtenáři, připravili jsme pro Vás první číslo časopisu Jablíčko v roce 2015. Časopis vydává příspěvková organizace Sociální služby města Havlíčkova Brodu od roku 2011. Prvním podnětem vydání časopisu bylo, když naši klienti absolvovali v roce 2010 žurnalistický kurz pořádaný ve spolupráci s Centrem Vysočina o.p.s. pod vedením Milana Pilaře a Ondřeje Rázla. Odborníci z novinářského prostředí se snažili přiblížit našim seniorům, jak se tvoří noviny či časopis nebo jak napsat článek. Naše kli-

enty žurnalistika natolik oslovila, že se rozhodli vydávat vlastní časopis. Unikátem je, že časopis si klienti našeho domova píšou sami. Pracovníci domova pouze podporují jejich úžasné nadšení. V článcích je uchováno mnoho prožitých příběhů z životů klientů. Čas strávený nad psaním článků jim přináší radost do srdcí. V článcích je uchováno mnoho moudrého, poučného a zajímavého pro další generace. Největší radostí autorů je velký zájem z řad občanů města Havlíčkova Brodu a to nejenom z řad seniorské populace. Časopis má i své dopisovatele, kteří nejsou klienty naší organizace.

V letošním roce jsme navázali spolupráci s našimi přáteli ze Spišské Nové Vsi z Domova pro seniory, kteří

se stali našimi stálými dopisovateli a tím i spoluvůdci našeho časopisu. Moc se na naší spolupráci těšíme.

Časopis je vydáván v nákladu 400 výtisků – je dostupný bezplatně. Můžete ho dostat na recepci Domova pro seniory Reynkova, v Infomačním centru na Havlíčkově náměstí, V Krajské knihovně Vysočiny, na MÚ V Rámech, v čekárnách lékařů na Poliklinice a na recepci Nemocnice Havlíčkův Brod.

Na závěr bych ráda poděkovala firmě Uniderma, která finančně podporuje vydávání našeho časopisu Jablíčko, paní Markétě Kufrové, která je tvůrcem našich výherních křížovek a hlavně Vám čtenářům za zájem o náš časopis.

Přeji Vám hezké dny
Magdalena Kufrová

Domov pro seniory vyzdobí studenti

Pokračování ze str. 1. „Posléze přecházíme do podzimního parku, kde je možno si imaginárně posedět pod pergolou z růží a sledovat fontánu nebo „nakrmit“ namalované holuby,” doplňuje Koráb.

Studenty sekundy celým prostorem provedla ředitelka domova Magdalena Kufrová,

spolu s hlavní designerkou návrhů interiéru Danou Kerberovou. Sekundáni se potom rozdělili na „vesnickou“ a „parkovou“ skupinu a změřili a nafotili si místa pro svou budoucí malbu. Po stádiu navrhování bude nyní následovat pravidelná práce v interiérech. Ateliérem výtvarné výchovy se tak na celé

pololetí stane Domov pro seniory. Pracují vždy ve středu a ve čtvrtek během prvních dvou vyučovacích hodin. Práci zakončí slavnostním předáním „vesnického“ druhého a „parkového“ třetího patra za účasti médií i vzácných hostů. Už teď se na nové prostory moc těšíme!

redakce

BLAHOPŘEJEME!

V uplynulých měsících oslavili narozeniny:

LEDEN

Dvořáková Jarmila
Charouzová Jana
Šperlinková Marie
Siebenbürgerová Miluše
Šandera Josef
Jiráková Marie
Marková Marie
Rychtářová Anežka
Chvojková Miluše
Kolařík Václav
Šmídová Milada
Neuvirt Karel
Polcarová Marie
Vašíčková Marie

Domovinka:

Studeníková Vlasta
Nykl Alois

ÚNOR

Kolínová Blanka
Nejedlá Růžena
Svobodová Marie
Hušková Anna
Průšová Milada
Žatečková Božena
Hill Joseph

Domovinka:

Vozábová Marie

BŘEZEN

Mišťová Stanislava
Pecen Josef
Jelínková Marie
Aronová Marie
Pustinová Růžena
Karlíková Marie
Dolinská Marie
Vávrová Marie
Zábojníková Jaroslava
Slavík Jaroslav
Stryhalová Věra
Šulcová Adelheid

Domovinka:

Baloun Josef
Balounová Jaroslava
Šemík František

GRATULUJEME!

Úvodník osobnosti

Poděkování

Na poděkování není nikdy pozdě. Uvědomil jsem si to ve středu 18. března, když jsme v sále Staré radnice předávali mimořádná ocenění za celoživotní přínos v oblasti sportu a tělovýchovy. Na pódium postupně přišli letošní osmdesátník Josef Tůma, hlavní tvář brodské atletiky, pětáosmdesátiletý Ervín Bacík, ikona místního basketbalu a Jaroslava Kohoutová, oblíbená předsedkyně Klubu českých turistů, s více než 300 členy nejlidnatějšího na Vysočině. Všichni si až do vysokého věku udržují výtečnou kondici, i proto, že se dodnes motají kolem sportu, ať jako trenéři, fandové či aktivní turisté. Je obdivuhodné, s jakou čilostí se vrhají do dalších aktivit a dalších dnů a let, naznačujíc nám cestu, kterou se dát. V rychlosti si připomeňme, co mají za sebou:

Josef Tůma se na závodní start prvně postavil v necelých patnácti v květnu roku 1950. Přivedl ho zakladatel brodského oddílu, výborný sprinter, magistr farmacie Libor Žák. Mimocho-

dem další postava, před jejíž dlouhověkou čínorodostí nezbyvá, než smeknout – ač mu osud hřbet již ohýbá, přesto ho rychle capat po ulici stále potkáte. Do jeho lékárny chodil mladičký Josef pro informace a rady jak trénovat, co jíst, jak se oblékat, v čem běhat. Běžecký, 245 metrů dlouhý ovál se 4 dráhami byl na „Sokoláku“, tam, kde dnes stojí obchodní dům Alej. Pan Tůma později jako trenér spoluvychoval na 15 mistrů republiky, z nichž lze zmínit například Danu Kadlecovou, Mirku Kuchtovou, Tomáše Tůmu, sestry Panáčkovy, Jiřího Brychtu či velkou naději posledních let Ladu Novákovou.

To Ervín Bacík začínal jako žák již koncem války, v padesátých letech už mezi muži opakovaně vyhrával krajský přebor, v r. 57 se jim podařilo postoupit do moravské divize a o dva roky později dokonce do II. ligy! Stará dřevěná brodská sokolovna nad Sokolákem, spoutaná legendárním lanem, se prohýbala ve švech, když se do ní na mače s celky z Bratislavy, Žiliny či Brna nahrnula půltisícovka fanoušků, kteří si nosili i štafle a židličky, aby něco viděli. Sláva trvala sice jen dvě sezony, ale i tak zůstane druholigové působení nadlouho největším úspěchem brodského mužského basketbalu - a Ervín Bacík byl tehdy u toho! Aktivně pak trénoval mlá-

dežnické výběry i muže skoro do konce století - ty hodiny by nikdo nespočetl. Nebyly to totiž hodiny, měsíce ani roky – byl to celý život zasvěcený driblinku s oranžovým míčem. S panem Bacíkem se ostatně můžete občas potkat, protože je pravidelným a oblíbeným hostem Domovinky.

Vždy usměvavá Jaruška Kohoutová řeší vše s přátelskou trpělivostí hodnou prvního brodského dálkoplaža, což si tři stovky místních turistů tak považují, že si ji před 5 lety vyvolili do svého čela. Stará se o své „řaptuchy“ vždy vzorně a zátěž není malá: třikrát týdně pravidelné vycházky, zájezdy za krásami naší vlasti, přednášky, divadelní představení. Řada členů klubu je ve věku seniorském, ba kmetském. A Jaroslava Kohoutová vždy dbala a dbá, aby se i ti dříve a nejdříve narození, mnozí již osaměle žijící, mohli všech akcí zúčastnit. A to je asi nejhlavnější – dostat se mezi lidi, najít si společnost, popovídat, dát si stopečku či káféčko s přáteli, vytrhnout se ze samoty, něco vidět a rozpohybovat uvažující tělesnou schránku, udržovat ji v chodu. Tak pokud můžete, neztrácejte prosím inspiraci, ani naději!!

Všechny čtenáře Jablíčka zdraví

Tomáš Hermann, radní města

PODĚKOVÁNÍ

Chtěla bych touto cestou poděkovat za veškerou péči a obětavost všem zaměstnancům v tomto domově pro seniory, kteří jí poskytovali necelých osm let mým rodičům. Maminka byla velice nemocná a tak jak se o ní všichni starali na žlutém oddělení mohla důstojně odejít k věčnému spánku. Tatínek zůstal ještě necelých pět let, kde mu od všech byla věnována veškerá péče, láska od sestřiček a všech zaměstnanců. Ve vší spokojenosti se dožil necelých 104 let, kde měl okolo sebe jak říkal „velkou rodinu“.

Přeji do dalších let zdraví, mnoho úspěchů v práci, obětavost a nechybějící úsměv na tváři, nejen co se dostávalo mým rodičům i všem pacientům.

Dcera p. Krédla

Autoři Jablíčka se představují

Vážení čtenáři, v tomto čísle jsme se vám rozhodli představit redakci časopisu Jablíčko. Na následujících řádcích se dočtete něco málo o jejích stálých členech.

Věra Niklová

Věk: 87

Místo narození: Praha

Původní povolání: První zdravotní sestra, poslední úřednice.

Záliby: literatura, hudba

Proč píše do Jablíčka: Byla jsem o to požádána, baví mě to.

Vzkaz čtenářům: Snažíme se, aby časopis byl pestrý, poučný i zábavný a čtenáři si ho rádi přečetli.

Marie Rohlíková

Věk: 85

Místo narození: Habry

Původní povolání: učitelka, sklářský technik, dále vedoucí provozu Labora – pobočka Sázava

Záliby: myslivost, český svaz žen a jeho ruční práce – šití, návrhy oděvů, zájmové kluby, práce na počítači, psaní povídek, četba

Proč píše do Jablíčka: Protože jsem sama, nemám si s kým povídat, tak píši a píši a vypravuji to ostatním.

Vzkaz čtenářům: Je dobré si za život splnit něco ze svých snů a přání, mě se to podařilo, přeji to i Vám.

Irena Trnková

Věk: 82

Místo narození: Podkarpatská Rus, blízko Užhorodu a jsem Rusínka.

Původní povolání: Původně úřednice, poté až do důchodu v ŽSD HB jako signalistka – výhybkářka.

Záliby: čtení (facta history, historické romány a fakta 20. století), luštění sudoku, psaní dopisů, příroda, dříve vyšívání

Proč píše do Jablíčka: Už kdysi jsem psala do novin „Rodina a škola“ a po absolvování žurnalistického kurzu mi bylo nabídnuto podílet se na vydávání našeho časopisu.

Vzkaz čtenářům: Pokud někdo mladý čte moje články, tak tomu asi ani moc nerozumí, ani jím to nic neříká, ale pro starší čtenáře jsou to možná připomínky jejich mládí, života na vesnici a potom i třeba vzpomínky a strasti všedních dnů.

Jaroslav Vaněk

Věk: 92

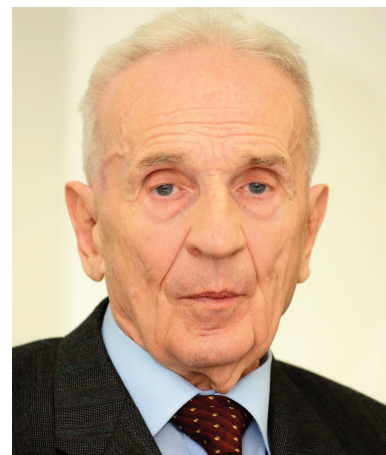
Místo narození: Rudíkov

Původní povolání: Mnohá. Ne vším jsem byl rád. Kvalifikace: učitel gymnázia, mnoho let lektor cizích jazyků v kurzech při KD H.B., 1975-84 v Chotěbořských strojárnách

Záliby: cizí jazyky, literatura faktu, poezie, historie, sport, kočka aj.

Proč píše do Jablíčka: Byl jsem požádán o spolupráci. Je to pro mne určitý druh seberealizace.

Vzkaz čtenářům: Nevěřte všemu, co vám kdo navykládá. Na druhé straně nezatrácujte nikoho, aniž byste se zamysleli, zda byste se na jeho místě zachovali lépe, nebo že byste jeho práci zvládli kvalitněji.

Moje první lyžování

Letošní zima nezima mi připomněla několik desetiletí starou příhodu a můj tehdejší sen vyknout v lyžování.

Vrátit se musím ale ještě dál, protože všechno souvisí se vším. Kdybych do školy chodila dnes, zaručenou pětku bych měla z tělocviku. U nás doma v mém rodišti jsme ve škole tělocvičnu neměli a tak jsme mohli pouze za příhodného počasí cvičit na školní zahradě. Z cvičebního náradí tam byla zabudována bradla, koza a tyč na šplhání. Prostná cvičení jsem zvládala, ale tělocvičné náradí byl můj strašák. S obdivem jsem sledovala spolužáky, kteří ho bravurně ovládali. Jediné, čeho jsem se odvážila, byl šplh na tyči. Bohužel i to bylo žalostné, zůstalo vždy u pouhého pokusu. Když jsem se postavila na špičky a vzpaženými rukama chytila tyč nad hlavou, výš už jsem se nedostala. Ani lyže ani brusle nikdo z nás neměl. Bruslit po zamrzlé řece jsme mohli pouze v dřevákách. Chlapci si ze starých sudů přivazovali k dřevákům jedno nebo dvě prkénka a to jim posloužilo jako lyže.

Když jsem po přestěhování do Čech začala dojíždět vlakem do hornoplanské měšťanky, tam už někteří žáci brusle i lyže měli a uměli na nich jezdit. Kolem

Horní Plané je spousta kopců i dlouhých strání k lyžování jako stvořených. A tak se náš učitel tělocviku rozhodl, že nás, kteří to neumíme, lyžovat naučí. Vybíral skupinu žáků, několikere lyže a šlo se na výcvik. Snad by se mu jeho záměr i vydařil, kdyby zvolil pro výuku vhodnější terén. Také po letech trochu pochybuji i o jeho instruktorských schopnostech. On to vzal za špatný konec. Došli jsme k lesu, od kterého vedl poměrně dlouhý a prudký svah. Co však bylo zrádné, tak úvozová cesta pod svahem. Ten svah nebyl ukončen plynule, ale nacházela se pod ním asi tři metry. Instruktorské pokyny pana učitele byly velmi stručné. Připnul nám lyže a jenom nás upozornil, abychom před koncem svahu zabočili doprava. Jako první sjížděl spolužák, ten asi v polovině svahu upadl a vrátil se s lyžemi v rukou zpátky. Na řadě jsem byla já. Poprvé jsem jakýmsi zázrakem sjela dolů, dokonce i zatočila doprava, jak nám učitel radil. Vítězně jsem se vracela s lyžemi k ostatním spolužákům s tím, že výuku lyžování lehce zvládnu. Poprosila jsem učitele, jestli bych mohla jízdu opakovat. Bohužel můj anděl strážný čekal, že mu pokorně poděkuji za pomoc při prvním sjezdu. Díky se nedo-

kal a tak při mé další jízdě mě nechal napospas. Svištěla jsem na konec svahu, na zatočení doprava jsem sice pomyslela, ale už ho nezvládla a žuchla jsem s sebou na tu úvozovou cestu. Bohužel na záda a tak jsem zůstala ležet jako pytel brambor. Nemohla jsem vstát. Spolužačky běžely do školy pro sáňky, dole na cestě mě na ně naložily a odvezly mě na nádraží, zase naložily do vlaku a jely se mnou do Ovesné. V Ovesné, kde jsem bydlela s rodiči, mě opět pracně vyložily z vlaku a na sáňkách mě dopravily domů. Jenže v noci jsem měla tak velké bolesti, že maminka musela zavolat sanitku. V českokrumlovské nemocnici jsem ležela čtyři týdny s odraženými ledvinami. Památka na lyžování mi ale zůstala. Po mnoha letech mi po rentgenu páteře řekl lékař, že jsem měla v dětství asi nějaký úraz zad a po naštipnutí obratle došlo k jeho degeneraci, tím se vysvětlily i mé mnohé problémy v dospělém věku.

Příhodou s instruktorským pokusem našeho pana učitele skončilo moje naplnění snu, sen o bravurní lyžaře se rozplynul. Strach z této disciplíny mi už nikdy nedovolil na lyže stoupnout.

Irena Trnková

Láká to, je kolem konečně sníh!

Láká to sednout si se šálkem teplého voňavého čaje do křesla, kolem sebe rozložit všechno pohodlí, které jsme tajně uložili do polštářků a teď je skládáme do nálady, jako hudebník noty do písničky a ony nám pomáhají se vzpomínáním.

Pozor, musíme pečlivě poslouchat,

co má který z nich uloženo a co může povídat, také je třeba sladit je dohromady a nepřeházet. Mohlo by to dopadnout...

Naštěstí se všechny usadily spokojeny se svými sousedy, já jsem se seznámila s jejich náplní a bude POVÍDÁNÍ. Ale málem nebylo. REKLAMA

pozor – lákavá.

Já totiž od mládí pořád a pořád, jak vidím reklamu na knihy a někdy i jiné tiskoviny, neodolám a totéž mi dělají klubička vln. A to nejen na letáku, ale ještě je to horší se vzorečky. Vlna je měkoučká, barvy krásné a já už docela ztracená. Ale to nejde.

Pokračování na str. 6.

Pokračování ze str. 5.

Nutí mně to, abych vstala, se-sypala všechno, zavázala do pytlíčku a nepustila ven, dokud i tento úkol nebude splněn. Tak vás zavedu mezi polštářky a vzpomínání a bude nám společně dobře.

Ještě nám něco chybí. Na stolečku před námi nemůže chybět výluh oblíbeného čaje posazený na vršku samovaru. Chybí ještě něco?

V té době, na kterou vzpomínám, samozřejmě bylo to v zimě, ve škole začínalo druhé pololetí a já jsem dojížděla do nedaleké vesnice denně učit. Pořád byla zima mírná, žádné katastrofy se nekonaly. Asi po týdně vyučování si to zima rozmyslela a přituhovalo. Ale také přibývalo sněhu, silničáři měli plné ruce práce a tak jsme jedno ráno přišli na zastávku a autobus nikde. Jezdily jen nejnужnější spoje.

Ale jeden z pravidelných cestujících si pamatoval, že dřevaři poblíž silnice si na svážení dřeva vystavěli vlastní cestu a byla dobře udržovaná. A tak

jsme i my dospělí zavzpomínali na dětství, a protože cesta byla na mírném svahu a nesypaná, sedl každý na to, co právě měl nebo co si od spolucestujícího půjčil a jelo se. Náledí nám nevadilo. Všichni jsme zavzpomínali na dětství, žádná noha nebyla zlámaná a zpět už jsme zase jeli jako řádní pasažéři autobusem. To mě opravdu nikdy nenapadlo, že i jako učitelka budu jezdit na školní tašce.

Jenže ta zima si tenkrát nedala pokoj. Asi chtěla vyzkoušet, jací jsme sportovci. Přišli jsme na zastávku, autobus nikde, část silnice pročištěna od sněhu, ale závěje byly tak vysoké, vyšší než autobus, že když autobus stál na zastávce, nikdo ho přes závěje neviděl. Naděje, že autobus začne brzy jezdit, byly malé. Já jsem samozřejmě tenkrát nepřemýšlela o tom, co provedu s tak nečekaně získaným volnem, ale jako to učitelské ucho jsem byla samá starost, jak se dostat do školy. Všichni mne zrazovali – prý podívej se na tu pláň, orientační body skoro žádné – ale já

„hrdina“ převlékla jsem se do šponovek a bundy. Do batůžku na záda vše potřebné do školy, že se mi tam málem nevešla termoska s čajem a chleba se sádlem. Což, jak se později ukázalo, bylo nejdůležitějším vybavením zavazadla.

Jela jsem, jak se lidově říká „rovnou za nosem.“ Nebýt těch silničářů, kteří pilně pracovali na silnicích, nevím, nevím, jak by to dopadlo. Ani hospody, kterých zrovna moc podle silnic nebylo, by asi neposkytovaly záchranné body.

Trvalo to dlouho, unavená jsem byla pořádně a nikdy jsem asi tak nejásala, že vidím školu jako tenkrát. Dmula jsem se pýchou. V zápětí na to jsem splaskla. Na schodech před školou stál pan ředitel a nevypadal, že by mou snahu příliš ocenil. Pravidl: „Paní kolegyně, je to od Vás sice moc hezké, ale jistě víte, že pokud nemáte v tom batohu sukni, rozhodně nemůžete před katedru v těch šponovkách.“

Nevím, jestli se divil, ale sukni jsem s sebou měla.

Marie Rohlíková

Berete hodně léků a zdravotní stav se nelepší?

Existuje však lékař, jehož motto zní: „Nejcennější léky máme v sobě.“ Jeho jméno je Jan Hnízdil. Svého času mu byla zavřena ordinace, prý

nepředepisuje léky a to je „neekonomické“. On ale léčil tak, že si s pacienty povídal a tak se dozvěděl, co je trápí a spolu hledali řešení. Také k němu chodili reprezentanti farmaceutických firem a propagovali léky. (Dneska přicházejí jako pacienti.) Divné co? Hodně nemocí souvisí s psychikou, když máte životní starosti, tak vás tíží, což vyvolává napětí nejen psychické, ale i svalové, aby to člověk vydržel. Bolest není volání po analgetikách, ty jí jen potlačí, ale chce to jen zastavit a zamy-

slet se, co děláte špatně. Jeden konkrétní případ - pokud „blbá nálada“ k nemocem vede, dobrá jim předchází nebo je dokonce léčí. Vědci v Tokiu zkoušeli léčit revmatické pacienty tím, že jim promítali grotesky. Pacienti, nejen že měli lepší náladu, odběry krve navíc vykazovaly výrazný nárůst látek s protizánětlivým účinkem. Lepší se jim imunita a lépe vzdorovali revmatu. Kdo se chce dozvědět víc, najde to v časopise Téma.

Zpracoval František Štický

O náhodě v lidském životě

Já vím. O tom, co dokáže náhoda v lidském životě, byste mohli vyprávět svoje. „Kdybych tam byl tenkrát nešel...“ nebo „Kdyby tehdy ten nebo onen neudělal to či ono, dopadlo by všechno jinak.“ Já si vzpomínám především na dva případy. Před desítkami let jsem byl služebně v Pardubicích a odpovědně se vracel do Havlíčkova Brodu. Čekal jsem Na Veselce na autobus. Za mnou byla prkenná ohrada. Podle zvuků zpoza ní jsem odhadoval, že za ohradou je asi parkoviště nákladních aut. Najednou se ozval praskot. Couvající nákladní auto za ohradou zřejmě vyrazilo jedno z prken a to gilotinovalo pána, který stál kousek ode mne. Samozřejmě úvahy s kdyby se přihlášily. Kdybych stál

na místě toho pána, nebo kdyby auto vyrazilo prkno jen o kousek blíže mně, byl bych gilotinován já. Uvědomil jsem si v té chvíli, jak je náš život křehký.

Druhý případ je ještě starší a trochu delší a složitější.

Když jsem byl poprvé za 2. světové války povolán na práci do Německa, bylo to do Hitlerova alpského sídla Obersalzbergu. Připravil jsem si nejnnutnější věci do ruksaku a kufříku, rozloučil se s rodiči i děvčetem a ve stanovenou dobu se dostavil na místo odjezdu. Pracovníci Arbeitsamtu (úřadu práce) vyvolávali jména do jednotlivých vagonů. Nakonec jsem zůstal na nástupišti sám. „Co bude se mnou?“ zeptal jsem se úředníka. „Nečetli tě, tak jdi domů,“ řekl mi. Zmatený a rozladěný jsem se

vrátil domů. Tam se mi dostalo vysvětlení. Moje nevlastní matka cítila potřebu mě chránit před nasazením a přinesla úředníkovi pracovního úřadu **Uvědomil jsem si v té chvíli, jak je náš život křehký.**

krůtu (za války byla potravinová nouze) a ten mě ze seznamu vyškrtl. Hrozně jsem se rozčilil. Ne snad, že bych chtěl pracovat pro Hitlera, ale bylo mi trapně při představě, že ostatní museli jet a já jako mamínčin mazánek byl vyreklamovaný. Svůj díl jistě sehrála i jistá touha po dobrodružství a ješitnost. Rozloučil jsem se s děvčetem a zítra se zase objevím doma. Hrozně

Kriminalpolizei Jihlava

jsem se s matkou pohádali. Ona to cítila jako nevděk z mé strany, já jako ponižující dehonestaci.

Asi za dva měsíce jsem obdržel předvolání od úřadovny Kriminalpolizei v Jihlavě. Její kancelář byla tehdy v budově vedle nynějšího supermarketu na Masarykově náměstí. Úředníci mluvili česky a byli ke mně zdvořilí. Řekli mi, že dostali hlášení, že nějaký Jaroslav Vaněk měl tehdy a tehdy nastoupit na práci do Obersalzbergu, ale nedostavil se. Jsem to já? Hrklo ve mně, že domů se už nevrátím a chtěl jsem se už přiznat. Co mně zbývalo? Ale k mému překvapení mi policejní úředníci hodili pomocné záchranné lano. Prý to může být omyl, protože v hlášení je jiné datum narození,

než je moje. Tehdy jsem si myslel, že jde o české vlastence, kteří chtějí pomoci krajanovi v nouzi. Dnes si spíše myslím, že byli domluveni s pracovníky Arbeitsamtu a vzájemně se kryli. Zkrátka, vrátil jsem se domů bez úhony. Do „říše“ jsem byl za nějaký čas stejně nasazený, ale to už bylo jinam (do Ludwigsburgu v jihozápadním Německu). Ale to není stále to, o čem chci psát.

Asi před půl rokem jsem v televizi sledoval jakýsi pořad o 2. světové válce. Říkali v něm, že Hitler se ve svém horském sídle obával, že spojenci podniknou letecký přepad a pokusí se ho unést do Velké Británie. Proto dal vybudovat v hoře, na níž stálo jeho sídlo, složitý systém

podzemních chodeb, kde by se mohl v případě nebezpečí ukrýt.

K vybudování byli využiti zahraniční dělníci tam nasazení. Aby nemohli nic prozradit, skoro nikdo se prý domů nevrátil.

Nevím, zda naše skupina byla určena k budování onoho labyrintu chodeb a nevím, kolik jejích členů se vrátilo. Čas nás rozesel na různá místa, ale to „kdyby“ se zase vynořuje. Možná kdyby nebylo té krůty, byl by můj život mnohem kratší. Nepoznal bych svou ženu, svou dceru. Já vím, nebylo to tehdy zcela fér. Ale já úplatek nechtěl a ostatní účastníci už nežijí. Tak snad nikomu neublížím. Takže, mami, odpusť, že jsem na tebe tehdy tak vyjel.

Přeji vám, aby vás v životě potkávaly jen samé dobré náhody.

Jaroslav Vaněk

Chcete přispívat do Jablíčka? Máte pro nás nějaké nápady, připomínky?

Napište nám na plodikova@ssmhb.cz!

Naše fenka Aika

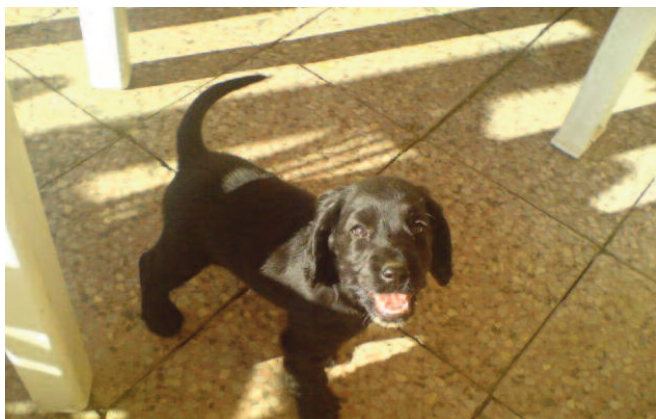
Moje vnučka Jana se provdala do Německa. Bydlí se svou rodinou ve své vilce se zahradou nedaleko Lipska. Tenkrát, když se sem přistěhovali, koupili si štěňátko. Je to fenka labradora, křížená s vlčákem. Má krásnou černou, lesklou srst. Pod krčkem má ozdobu z bílých chloupků, taktéž na předních tlapkách. Vypadá to, jako by měla bílé ponožky. Dnes je jí přes sedm let. Již od malička ji cvičili, aby rozuměla povelům sedni, lehni, k noze a podobně. Samozřejmě v němčině i v češtině. Aby s ní chodili na vzdálené cvičiště, na to neměli čas. Ale fenka se všemu za krátkou dobu naučila. Manželé se jí; věnovali, učili ji poslušnosti, aby byla mezi nimi pohoda. Pochopila i rytmus rodiny, že některý čas musí být sama doma, když páníčkové chodí do práce. Ten čas většinou prospala. Chodí se svým pánem do schránky pro noviny a letáky. Ty radostně přinese domů a odloží na sedačku do obývacího pokoje. Je za to pochválena a podrbaná za ušima.

Najednou do rodiny přibyla holčička. Aika si ji očuchala, zakňourala. Podívala se na paní, jako by se ptala, co to je. Byla poučena, že je to malá holčička, jmenuje se Saphira, jako safír, drahokam. Je to rodinný poklad.

Aika poslouchala, naklonila hlavu ze strany na stranu, jako že slyší a rozumí. A lehla si k postýlce. Její chování nenasvědčovalo tomu, že na holčičku žárlí. Prostě ji klidně přijala k radosti manželů. Od té doby spolu vyrůstaly Saphira a Aika. Příhod, které spolu zažily, je spousta. Sphira letos bude končit první třídu. Dobře se učí. Já ale chci zaznamenat, jak je citově Aika závislá na své rodině. To jistě znají chovatelé domácích mazlíčků.

Aika nás dobře zná, neboť k nim do Německa za těch sedm let jsme jeli nespočetně, to znamená moje dcera s mužem, jako babička a děda Saphiry a já jako prababička. Totéž rodina vnučky přijela do Havlíčkova Brodu při příležitosti rodinných oslav, nebo na krátkou dovolenou i s Aikou. Horší pro Aiku bylo, když její rodina odjela na delší dovolenou a Aiku zde nechala. Když se tak stalo poprvé, Aika nebyla k utišení. Skákala na vchodové dveře, vyla, bolestně kňučela. Nechtěla se odtud hnout. Moje dcera tu byla se mnou. Napadlo ji, že Aiku odlákala ode dveří na piškoty. To se povedlo. Aika dávala pozor, kam dcera piškoty v kuchyni do kredence ukládá. Pak se utišila. Když se její rodina vrátila, dělala uraženou, ukázala jim záda. Situaci zachránila Saphira. Chytila milou Aiku kolem krku, mazlila se s ní, Aika radostně kňučela a pak se teprve nechala hladit od páníčků a vítala se s nimi. Za nějaký čas se situace opako-

vala. Když odjeli, zase je chtěla hledat. Tentokrát na zavolání dcery přiběhla do kuchyně. A ejhle. Nešla dál, koukala na kredenc, kde byly tenkrát piškoty a kňučela, že chce odměnu, že poslouchá. Tak jsme to já a dcera pochopily a piškoty dostala. Když se rodina pro ni vrátila, tentokrát je radostně vítala a s radostí s nimi odjela. Loni v létě také zde Aiku nechali. To již si zapamatovala, že se pro ni vrátí. Sedla si k dceři kňučela, vrtěla ocáskem a cosi jí svou psí řečí naznačovala. A odběhla ke kredenci, kde byly piškoty. Dcera dělala, že nerozumí. Aika k ní přiběhla, packou ji poplácala na nohu. To provedla ještě dvakrát, když dcera nereagovala. Potřetí ji skočila na klín a celou tvář jí olízala. Bylo to tak nena-dále, že jsme se musely smát. Aika dosáhla svého, dostala pár piškotů. Než rodina vnučky odjela na dodolenou, dcera a já jsme byly informovány, že Aika možná bude mít štěňátko. Ať jí raději moc sladkého nedáváme. Měly jsme obě radost. Tato zpráva způsobila, že dcera Aice vyvažovala různé psí dobroty. Aika krásně tloustla. To jsme měly radost, že štěňátko asi budou. Ale nebyla. Aika tloustla ze psích dobrot. Dcera Aice ve vedlejším pokoji ustlala na gauč její psí deku, aby spala samostatně. Kupodivu se to Aice líbilo a ráda tam chodila ležet. Nastal den, kdy měla rodina pro Aiku přijet. Mluvila jsem o tom s dcerou, že mně bude po Aice smutno, až si ji odvezou. Že by Aika rozuměla, že si pro ni přijedou? Zneklidněla, najednou pořád běhala k oknu vydávala různé kňučicí tóny a zase ke dveřím a pořád dokola. Když je-

jich auto zastavilo pod okny, poznala, že jsou již zde. To bylo radosti!. Radostně vrtěla ocáskem, skákala na ně, dávala jim pusinky. A Saphiře přinesla ukázat plyšového medvídku, kterého u nás dostala. Najednou popadla kšíry a vodící šňůru a s celou výbavou se posadila na své místo za šoférem. Nechtěla, aby odjeli bez ní. Když se nic nedělo, kšíry nechala v autě a přišla do domu. Hned běžela k Saphiře, ta ji laskala a drbala po

hřbetě a bylo oběma dobře. Večer šla Aika s nimi do patra, kde měli připravenou ložnici. Asi za půl hodiny přišel za námi do kuchyně manžel vnučky Sven. Sdělil nám, že Aika kňučela u dveří a chtěla ven z ložnice. Sven si myslel, že se chce asi vyvenčit. Tak šel s ní dolů. Jenže Aika ho vedla ke dveřím, kde měla ustláno ke spánku. Když Sven rozsvítil, vrhla se na svou deku na gauči. VÍTĚZOSLAVNĚ se na Svena podí-

vala, jako by říkala: "Vidíš, já mám také svou ložnici, jako máte vy." A lehla si na deku. Sven byl trochu vyveden z míry, jak se říká a podotkl: "Tak má naše Aika druhý domov." Nazítří Aika běhala stále k autu, až se konečně dočkala odjezdu.

Milí čtenáři, jistě máte se svými mazlíčky také hodně radosti a nečekané, krásné zážitky. Ať Vám to vydrží hodně dlouho.

Věra Niklová

Končila vojna

Psal se listopad 1954, naše odloučená četa 3. technického praporu odvelená do kraje Slovenského národního povstání do Hájník u Zvolena prožívala poslední měsíc vojenské služby. Kamarádi od bojových útvarů už byli doma, nám vojákům s černými výložkami přidali ještě měsíc, aby naše pracoviště nezůstala opuštěná. My na to reagovali jen tím, že jsme doporučili našim blízkým, aby v adrese poznamenali slovo „v záloze“. Zprávu o prodloužení jsme přijali nelibě, protože ten přívažek nás vůbec netěšil. Snad neprozradím žádné vojenské tajemství, že jsme tehdy stavěli bytové jednotky pro důstojníky. Blízko stavby se rozkládali známé lázně Sliač, a tak jsme ve volných chvílích popíjeli léčivou minerální vodu „medokyš“. Na stavbě jsme prožili hezké i těžké chvíle, jak už to v životě bývá. Naším stavbyvedoucím byl bývalý slovenský katolický kněz, absolvent stavební průmyslovky pan Toth. Choval se k nám slušně, jen nesnášel některé vulgární výrazy. Naše pracovní morálka povážlivě klesala. Ke konci vojny jsem měl lehkou práci – přesíval jsem písek, ale plán jsem plnil asi jen

na 50 procent, což bylo zoufale málo. O vojenském vystupování se v naší četě nedalo vůbec mluvit a náš velitel čety Sadila se na pracovišti objevoval jen na počátku a na konci směny. Asi deset dnů před koncem vojny nám z domova přišel balíček – slušivý montgomerák. Tak jsme po večeri pořádali jakousi módní přehlídku. Chyběl nám při ní kamarád Mirek, který se zamiloval do půvabné dvacetileté dívky Marienky (Slovenky). Byl snad jediný, kdo litoval, že Slovensko opustíme. Do civilu jsme měli odcházet asi 25. listopadu, ale objevila se námi vítaná komplikace – volby do Slovenské národní rady, a proto nám ještě čtyři dny přidali. Den před tím jsme na našem pracovišti pořádali jakousi „rozlučku“, starší paní nám přinesla dva demižony burčáku. Brzy nás opustil náš stavbyvedoucí a my všichni jsme byli po burčáku příjemně rozjaření. Procházeli jsme kolem kasáren bojového útvaru, na vojenském dvoře probíhal právě výcvik nováčku a my jsme nahlas zanotovali oblíbený slágr Co jste hasiči... Na světlici jsme bojově zalehli, z polospánku nás vytrhl hlas našeho velitele roty Kocúra a důs-

tojníka bojového útvaru. Oba nám vyčítali hrubé porušení vojenské kázně a dokonce vyhrožovali prokurátorem. Před důstojníky jsme postávali v postoji jen málo předpisovém. Z naší skupiny vystoupil náhle kamarád Franta, rozhalil si košili a požádal, aby byl zastřelen, protože zorganizoval zpívání. Byla to scéna k popukání. Jeho výstup přiměl oba důstojníky, aby nám zarazili vycházky na jeden den. Druhý den jsme odvolili, odevzdali uniformu a ostatní svršky. Ve tři hodiny jsme kráčeli ztichlými ulicemi Zvolena na nádraží. Následovalo chladné loučení a stisky rukou s kamarády. Skončila vojna, všechno začínalo... Ještě malý dovětek. Asi v roce 1966 jsem jel se svými žákyněmi z humpolecké zdravotnické školy přes Sliač a zavítal jsem do míst, kde jsme pracovali. Přesvědčil jsem se na vlastní oči, že ten dům, který jsme budovali, ještě stojí. Od tety jsem se však dozvěděl, že kamarád Mirek, který pocházel ze sousední vesnice, se na Slovensku oženil, ale asi po 4 letech rozvedl. Tak někdy končí vojenské lásky...

Pavel Zedník

Senior Point zve na zajímavé akce

Havlíčkobrodské kontaktní místo pro seniory se nachází v budově AZ centra (bývalá ZŠ Rubešova) nabízí tyto aktivity:

Pondělí

9.00 – 10.00 VYCHÁZKOVÉ DOPOLEDNE

(procházka parkem, povídání si a následné posezení v kanceláři u kávy nebo čaje)

14.00 - 15.00 CHŮZE S HOLEMI (Nordig walking)

(je možné si hole u nás zapůjčit, za silného deště se „chůze“ ruší)

Čtvrtek

8.00 - 10.00 – PRAVIDELNÝ ZDRAVOTNÍ MONITORING

(ve spolupráci se SZŠ a VOŠZ Havlíčkův Brod je možné si nechat bezplatně změřit TK, GM A BMI – tlak, cukr a tuk)

9.00 – 10.00 – ZDRAVOTNÍ CVIČENÍ

(s sebou vhodné oblečení a obutí do gymnastického sálu)

Pátek

9.00 – 11.00 RUKODĚLNÉ DÍLNÍČKY

(jaro a velikonoční svátky se blíží, přijďte si zhotovit výzdobu do oken, na stůl apod...)

Nepravidelné aktivity

Přednášky, pochody, výlety, soutěže apod...

Kontakt:

Ilona Loužecká,
koordinátor Senior Pointu
724 551 604
ilona.louzecka@seznam.cz,
www.oscck.cz/seniorpoint
www.sosshb.cz

Otevírací doba:

Pondělí	8.00-17.00
Úterý	8.00-13.00
Středa	8.00-17.00
Čtvrtek	8.00-13.00
Pátek	8.00-13.00

V úterý a čtvrtek od 13 do 17 hodin je možné využití prostor pro organizace, které pracují se seniory.

Stále platí, že v jakýkoli den můžete využít nabízených služeb – získáte u nás informace potřebné v běžném životě - například sociálních službách, úřadech, institucích, veřejných službách apod. Můžete si také vyřídit Senior pas Kraje Vysočina. Nabízíme také dva počítače s přístupem na internet. Můžete si také přijít jen tak popovídat.

Veškeré pravidelné aktivity, přednášky i nabízené služby jsou pro seniory - ženy i muže od 55 let.

Ilona Loužecká

Domov pro seniory Reynkova získal pět hvězd

V Domově pro seniory v Reynkově ulici proběhl **audit kvality sociálních služeb** domov pro seniory. V celkovém hodnocení získal domov pro seniory **nejvyšší možné ocenění - pět hvězd z pěti možných**. Hodnocení služeb bylo provedeno od-

borníky z oblasti sociálních služeb a to v oblasti péče, bydlení, aktivizace (kultury), stravování a partnerství. Tato cena kvality je udělována Asociací poskytovatelů sociálních služeb v ČR, hodnotí důležité aspekty pobytu v zařízení a to hlavně z pohledu

uživatelé sociální služby. Systém je zpřístupněn od roku 2013 a je zařazen do systému prestižního vládního programu Česká kvalita garantující objektivitu a nezávislost svých značek.

Magdalena Kufrová

Co ornitologové u svých opeřenců nenajdou

Dojela jsem z Havlíčkova Brodu do Prahy. Jsem u cíle. Ve vrátnici univerzity se ptám vrátného, kde najdu paní profesorku Marii Novákovou. To z toho důvodu, že mně sdělila, že je přestěhovaná do nové pracovny a to současně s biochemickou laboratoří s nejnovější technikou. Dívá se do seznamu a posílá mne do čtvrtého patra číslo dveří 302. Stojím přede dveřmi.

Dívám se na vizitku. Moje přítelkyně takový titul nemá. Otevřela mně usměvavá paní. Představila se také jako Nováková, ale Milena a paní profesorku nezná. Mám jít rovnou do prvního patra do osobního oddělení, tam mně poradí. Poděkovala jsem a přemýšlela, co mám dělat. Na schůzku do třinácti hodin mám dost času. Rozhodla jsem se, že projdu

všechna patra, snad ji někde najdu. Nesmím schůzku zmeškat, neboť Maruš mně chce něco důležitého sdělit. Tak jsem pokračovala v chodbě čtvrtého patra. Mijím jedny dveře a na dalších čtu: Ing. Alena Ptáčková CSc a hned vedle odborný asistent Ing. Jan Hnízdo CSc. Najednou mně blesklo hlavou, kdyby to byla samička ptáčka měla by štěstí, že má hnízdo

hned vedle a vylíhlá ptáčata mohou být pod péčí odborného asistenta. Cha, cha. O kus dál na dveřích čtu Doc. RNDr. Zdeňka Holubová CSc. To se mně vybavila příhoda, kdy nám ťukal holoubek zobáčkem na okno a dožadoval se zrní, tak jak byl zvyklý. Překvapená jsem byla vizitkou na konci chodby, kde stálo: Prof. Ing. Dr. Václav Čáp DrSc. Dlouholeté čapí hnízdo máme v obci Skála nedaleko Havlíčkova Brodu. Je na vysokém továrním komíně vedle rybníčka. Každoročně tam přilétá čáp z Afriky a čeká na samičku. Než přiletí, vyčistí profesionálně hnízdo, opraví a doplní chybějící proutí a vystele hnízdo měkkým materiálem, aby samička měla veškerý komfort... Inu, je to profesor a inženýr, který musí ještě vyměřit přesně trasu do Afriky, kam se vrátí se samičkou a mládětem a přečkají tam do té doby, než bude u nás jaro. Je to úžasné, jak takovou dlouhou cestu zvládají. Další dveře. Nachází se zde pracovna akademika Prof. Dr. Ing. Jiřího Sovy DrSc. Již v dávných dobách měli mudrci sovu ve svém znaku jako symbol moudrosti, vědění a pokroku. To jsem ještě narazila na další ptactvo. Vzala jsem si blok a zaznamenala další ptačí příjmení. I s tím co jsem již prošla, jsem jich napočítala 26 osob. Rozhodně naši předkové měli

blízko k přírodě, zvláště zemědělcí, která je k těmto příjmením inspirovala. Zde na univerzitě by se naplnila celá voliéra. Ale rozhodně by ptactvo nemělo akademické tituly. V ptačí říši jsou označeny latinskými názvy, podle kterých se orientují všichni ornitologové a poznají, o jakého ptáka se jedná.

Takže jsem od čtvrtého patra do prvního příjmení přítelkyně nenšla. Zaklepala jsem na dveře osobního oddělení s dotazem, kde najdu paní profesorku Marii Novákovou. Pojdte se mnou, právě jdu tím směrem, tak vás tam zavedu," pravil pracovník. Zaklepal na jedny dveře, otevřel a hlasitě zvolal: "Maruš, máš tu návštěvu!" Ani jsem nestačila poděkovat a byl pryč. Maruš mě srdečně vítala. Jakmile jsem si odložila, popsala mi zařízení pracovny a hlavě v biochemické laboratoři byla ve svém živlu. Pak jsme se posadily ke konferenčnímu stolu, kde bylo připraveno pohoštění, včetně lahve vína. Podivila jsem se, co se bude slavit. "Hned ti to povím. Vzpomínáš, Věro, že jsem byla u manžela pod domácím násilím a je to již 30 let, co jsem rozvedená. Vychovala jsem sama dceru a syna, jak víš, oba jsou inženýři, mají pěkné zaměstnání a klidný rodinný život. Jsem babičkou dvou vnoučat. Obhájila jsem profesuru a také na vědeckém poli mám úspěchy. Řadu let spolupracuji se čtyřmi vědci, kolegy z Akademie věd. Scházíme se k řešení společného úkolu. Je to dva roky, co jednomu zemřela manželka. A představ si, je to asi tři měsíce, když mě ten vdovec přišel požádat o ruku! Nikdy jsem o tom nepřemýšlela, že bych se ještě vdala. Byla jsem tím návrhem zaskočena.

Odpověděla jsem, že si to musím rozmyslet. Najednou se ve mně něco rozsvítilo a já se zamilovala jako nějaká osmnáctka. Takže, Věro, já jsem deset dní znovu vdaná! Já isem Ti tak šťastná! Protože mně vadilo příjmení Nováková, které mi připomínalo neblahé časy, tak jsem si vzala jméno svého manžela. Věro, já se nyní jmenuji Sýkorová!" Oči jí zářily jako dvě šťastné hvězdy a obličej měla plný blaženosti. "No to je báječné, Maruš," zvolala jsem. "Ale Věro, pojdme si připít na moje manželství." Já jsem se sklenkou v ruce povstala a připravila jsem se ke gratulaci: "Moje milá Maruš. Dovol, abych ti popřála ke krásnému manželství, po kterém jsi tak dlouho toužila. Aby vaše vzájemné city byly oboustranné, v manželství byla vzájemná láska, úcta a porozumění jeden pro druhého, ve všem si pomáhali. Představ si, jaký krásný život tě čeká. Maruš, tak na lásku, na zdraví a štěstí!" Sklenky o sebe cinkly. Tu někdo zaklepal na dveře. Maruš šla naproti, elegantnímu, příjemnému muži. "Věro, dovol, abych ti představila svého manžela, doktora Sýkoru. Hodně jsem mu o tobě vyprávěla a nyní má možnost tě osobně poznat." To bylo další překvapení. Velice přátelsky jsme se pozdravili a nechybělo ani políbení mé ruky. Vypili jsme společně kávu, ochutnali zákusek. Povíдали jsme si. Potom mne novomanželé odvezli autem na nádraží. Rozloučení bylo srdečné. Ve vlaku jsem měla o čem přemýšlet. Bylo pro mne větší překvapení co se týče ptačích příjmení na jednom místě, nebo provdání mé přítelkyně za Sýkoru. Obojí.

Věra Niklová

Novinky z Domovinky

Klienti denního stacionáře pro seniory si zařízení nazvali Domovinkou, neboť je zde o ně všestranně postaráno k jejich spokojenosti. To mohou potvrdit i nově příchozí klienti, které jsme přijali mezi nás. I když byli vedením rámcově informováni o chodu a činnosti stacionáře, byli překvapeni nejen pěknou atmosférou v našem kolektivu, ale i ochotou a srdečností našich paní pečovatelek. Dále pěknou úrovní stolování v naší jídelně i chutným jídlem. Zapojili se i do našeho programu. A tak je to správně!

Nyní nás všechny čeká velký úkol. Oblastní spolek ČČK Havlíčkův Brod a Senior point Ha-

vlíčkův Brod se přidávají k akci **Charitativní projekt uplet' nebo uháčkuj čtverec**. Projekt pomáhá sirotkům, opuštěným dětem a dětem s AIDS v jižní Africe. Samozřejmě jsme se do ní zapojili. Máme uháčkovat nebo uplést z měkkého materiálu čtverce 20 x 20 centimetrů. Tyto čtverce pak dobrovolníci sešijí do hřejivých dek. A tak kdo má v Domovince možnost plete a háčkuje.

S háčkováním nám pomáhá paní pečovatelka Machová, která se snaží doma uháčkovat co nejvíce. A čtverce přibývají! Určitě nás pochválí.

Jinak čteme denní tisk, máme vymezen čas na čtení z knih

hlavně českých autorů. Procvičujeme si paměť několika způsoby a dojde i na hraní Člověče nezlob se a Šoulenou. To si užijeme legrace. Po obědě máme oddych a pak vychutnáváme kávu. Nezapomínáme na tělocvik a na chundelatého bílého psa, za kterým chodíme v rámci kanisterapie do Domova pro seniory. Kanárek nám přestal zpívat, ale dva papoušci se mají k světu.

Navštívila nás i paní ředitelka zdejší zdravotní školy v doprovodu naší paní ředitelky Kufrové. Prohlédla si celé zařízení i některé naše výrobky. Zvláště obdivovala náš umělý rozkvetlý strom. Srdečně se s námi rozloučila. Určitě se jí u nás líbilo. Chystali jsme se také na Velikonoce. O jejich tradici a zvycích nám povídal bývalý učitel pan Hájek. Pozvali jsme i děti ze druhé třídy naší partnerské základní školy. Pan Hájek nám předvedl, jak se barví vajíčka a plete pomlázka. Děti to moc bavilo, obzvláště ocenily, že si mohly všechno i vyzkoušet.

Věra Niklová

Nebojme se požádat o použití WC v restauracích, na úřadech nebo jinde

Pracovní skupina č. 4 Senioři, zabývající se Implementací a vyhodnocováním Střednědobého plánu rozvoje sociálních služeb ve městě Havlíčkův Brod, se podrobně zabývala otázkou dostupnosti WC ve městě. Zmapovala si WC přístupná veřejnosti a zjistila, že jich je ve městě celkem dostatek na nejrozličnějších místech – nádraží, poliklinika, městský úřad (Rámy, Pražská, náměstí), nemocnice, domovy důchodů a podobně.

Členové pracovní skupiny pro-

vedli rovněž průzkum v jednotlivých restauracích ve městě a zjistili, že ani tam zaměstnanci nebrání použití WC ze strany slušné veřejnosti. Pouze se obávají různých nepříznivých skupin a proto je mnohde třeba o použití WC požádat u pultu, kde dostanete klíč.

Pracovní skupina proto doporučuje (nejen) seniorům v případě potřeby se nebát a jít o použití WC požádat. Po našich zkušenostech si myslíme, že za malý poplatek v naprosté většině restaurací vyjdou vstříc, stejně tak

jako na úřadech a v dalších institucích.

Členové pracovní skupiny konstatují, že není možné, aby město Havlíčkův Brod provozovalo veřejné toalety na více místech, resp. všude tam, kde by to bylo potřeba. Apelují proto a vyslovují tímto prosbu ke všem, kdo WC ve své budově mají, aby byli přátelští vůči veřejnosti a WC nechali přístupné pro širší okruh než jen pro své hosty.

Hana Hlaváčková

* HUMOR * HUMOR * HUMOR * HUMOR * HUMOR * HUMOR * HUMOR *

Epigramy a reflexe

Kdysi a dnes

Za socialismu výlohy myli
ti, co se režimu protivili.
Dnes ale vládne jiný kurz –
na uklízečku vyhlásili konkurz.

Turisté v politice

O tom už cvrlikají ptáci,
že fotbalistům přestup se vyplácí.
Za zcela jiné oblasti pak svědky jste,
jak jsou z politiků svérázní turisté.

Chybí jednota

Voliče by zajímalo, zda u jisté partaje
zda ve vedení dobrá parta je.
Stává-li se, že jednota chybí,
neustále hromadí se chyby.

Bezdomovci

Někdy tak ptám se bez citoslovcí,
kde v zimě nocují bezdomovci.
Někoho snad tento problém uráží.
A v noci jsou uzamčena nádraží.

Ty mobily

Z okna jsem pozoroval, jak sličná děvucha
přechází ulici s mobilem u ucha.
Pravdu mám nebo se snad mýlím,
že domlouvá si schůzku se svým milým?

Supermarkety

Zákazníky přitahuje jako magnet
na konci města otevřený supermarket.
A děda je rozmrzelý, ne bez příčiny,
že zisky z marketu jdou do ciziny.

Finta

Ve velkém vápně nafilmoval pád.
Penaltu pak vsítil kamarád.
Pomohl zachránit tým jako vždycky.
Postupoval čistě metodicky.

Ach, ty léky

Tu otázku si asi nepoložil Hamlet,
že pacient polyká tolik tablet.
Přece však tělo neustále chátrá.
Postihne to asi ledviny i játra.

Tak to chodí

Zazářil v hokeji jako kometa.
Takový talent neuvidíš po léta.
Potom začal pít a žít na vysoké noze.
Dopadlo to s ním moc uboze.
A tak nakonec, jaképak cavyky –
poslali ho do léčebny pro alkoholiky.

Připravil Pavel Zedník

Z egyptského humoru

Hodinář a osel

Jeden egyptský rolník (feláh) přijel jednoho rána na svém oslu do Káhiry. Před jedním hodinářstvím zůstal jeho osel náhle stát a rolník se marně snažil přimět ho k další cestě. Hodinář se domníval, že má přede dveřmi zákazníka, vyšel ven a pozdravil ho. „Pokož tobě, mohu pro tebe něco udělat?“ „Ano“, odpověděl rolník. „Pokud jsi hodinář, natáhni mi osla, aby zase šel a nestál.“

Ze sborníku Welthumor 2 vybral a volně přeložil Jaroslav Vaněk

Kocour

Podívej se, co to běhá venku? Že by kocour číhal na veverku?
Lítá jako střela, to jsem ještě neviděla. Než bys řekl švec, je z něj horolezec.
Vyškrábe se všude, copak asi bude dál? Kocour už veverku zanechal.
Vyměnil jí za Hraběnku. Koho? No přeci naši fenku. Seká u ní packou po sněhové kouli.
A támhle, co se to tam koulí? To je fór jak hrom! Nafouknutý balón!
Jestlipak to kocour pozná? Prááásk! Brrrrrr. Ta hračka byla hrozná!
A kocour? Vrátil se až k ránu. A hrrrrr, do dřevníku zalez. Má tam z dřeva prales.

Připravila Věra Niklová

Křížovka

Vyplněnou křížovku se správnou tajenkou odevzdejte na recepci DS Reynkova do 30. dubna, tři vylosovaní získají hodnotné ceny.

V tajence je italské přísloví:

Nejdříve mysli, potom mluv, protože málo promyšlené slovo.....tajenka.....

1		O				
2					V	
3		M				
4					N	
5		B				
6					E	
7		R				

1. BYLINA SE ŽLUTÝMI KVĚTY
2. SPODNÍ ČÁST OBILNÉHO SNOPU
3. DOVOZ
4. ÚPLNĚ, ZCELA
5. ZPŮSOB ROZDÁVÁNÍ KARET
6. ŽIDOVSKÉ JÍDLO Z HUSÍHO MASA
7. ČÁST PŘEDNÍ ASIE

POMŮCKA: ÁBELES, ŘÍTOVÍ

Redakce: Věra Niklová, Irena Trnková, Jaroslav Vaněk, Marie Rohlíková, Zdena Lehmannová a další
příspěvatelé

Redakční rada: Ondřej Rázl, Magdaléna Kufrová,
Petra Plodíková

Kontakt: plodikova@ssmhb.cz, 569 433 757.

Náklad: 400 ks

Za případné chyby v textu se omlouváme.

Uzávěrka příštího čísla 20. června 2015.

www.centrumvysocina.cz

SPONZOREM
ČASOPISU JABLÍČKO
JE SPOLEČNOST UNI-
DERMA s.r.o., KTERÁ
NABÍZÍ KOSMETIKU
PRO KOMPLEXNÍ PÉČI
O NAMÁHANOU
POKOŽKU. Více na
www.uniderma.cz

UNIDERMA®
PROFESSIONAL HYDRA SYSTEM

www.ssmhb.cz